

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каручка Вадима Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“

м. К и ї в
8 листопада 2019 року
№ 290-2(І)/2019

Справа № 3-273/2019(6363/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каручка Вадима Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Каручок В.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статті 21, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (є неконституційними), положення пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), визначення втрати працездатності поліцейського (далі – одноразова грошова допомога) є соціальною виплатою, гарантованою допомогою з боку держави, яка призначається і виплачується особам, які за Законом мають право на її отримання, у разі визначення поліцейському інвалідності, що настала внаслідок поранення (контузії, травми або каліцтва), отриманого під час виконання ним службових обов'язків, пов'язаних із виконанням повноважень та основних завдань міліції або поліції, чи участі в антитерористичній операції, у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, перебуваючи безпосередньо в районах та у період здійснення зазначених заходів, захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, протягом шести місяців після звільнення його з поліції внаслідок причин, зазначених у цьому пункті.

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що інспектора відділу забезпечення безпеки дорожнього руху управління превентивної діяльності Головного управління Національної поліції в Черкаській області (далі – Управління) Каручка В.В. наказом Управління у листопаді 2017 року звільнено зі служби в поліції у зв'язку із скороченням штату.

Унаслідок захворювання, пов'язаного з виконанням службових обов'язків, Каручку В.В. у жовтні 2018 року було встановлено II групу інвалідності. У зв'язку з цим він звернувся до Управління із заявою про виплату йому одноразової грошової допомоги, однак у задоволенні такої заяви Каручку В.В. було відмовлено.

Не погоджуючись з таким рішенням, Каручок В.В. звернувся до Черкаського окружного адміністративного суду з позовом до Управління про визнання відмови протиправною та зобов'язання вчинити дії. Цей суд рішенням від 28 лютого 2019 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 30 липня 2019 року, відмовив Каручку В.В. у задоволенні позову повністю та вказав, що при звірці кадровим підрозділом даних особової справи Каручка В.В. з наданими матеріалами виявлено невідповідність причини звільнення, за якою призначається одноразова грошова допомога відповідно до Закону. Крім того, II група інвалідності встановлена позивачу після спливу шестимісячного строку після звільнення його зі служби в поліції.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 9 вересня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження на підставі пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню.

Автор клопотання вважає, що положення пункту 3 частини першої статті 97 Закону є дискримінаційними та суперечать частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46 Конституції України, оскільки „держава, всупереч конституційним гарантіям соціального захисту для всіх поліцейських, що мають право на отримання одноразової допомоги у разі встановлення інвалідності, на законодавчому рівні позбавила цього права поліцейських у тих випадках, коли їх звільнили через скорочення штатів та не встигли не через власні причини оформити інвалідність у шестимісячний строк“. На думку Каручка В.В., „одноразова грошова допомога у разі визначення інвалідності не

може пов'язуватися з такою умовою, як звільнення через скорочення штатів та формальне оформлення інвалідності“.

На підтвердження своєї позиції Каручок В.В. посилається на положення Конституції України, Закону, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини, а також судові рішення, прийняті у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46 Конституції України, автор клопотання зазначає, що „при такій конструкції норми права – пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ вказана допомога виплачується лише працівникові поліції, якого звільнено по хворобі. При цьому, звільнення з інших підстав позбавляє права на її отримання“.

Отже, у конституційній скарзі порушується питання щодо встановлення додаткової підстави для отримання поліцейським одноразової грошової допомоги у разі визначення йому інвалідності внаслідок захворювання, пов'язаного з проходженням ним служби в поліції, що передбачені пунктом 3 частини першої статті 97 Закону.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що неналежне законодавче врегулювання або його відсутність не може бути підставою для відкриття конституційного провадження у справі (ухвали від 21 березня 2002 року № 9-у/2002, від 27 лютого 2013 року № 8-у/2013), а також наголошував на тому, що заповнення прогалин у нормативно-правових актах, прийняття законів, внесення до них змін і доповнень, узгодження їх положень між собою є прерогативою Верховної Ради України і не належить до його повноважень (ухвали від 15 лютого 2007 року № 15-у/2007, від 19 травня 2009 року № 27-у/2009, від 24 червня 2009 року № 34-у/2009, від 8 липня 2014 року 74-у/2014).

Зазначаючи про невідповідність положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону статті 21, частині першій статті 64 Конституції України, Каручок В.В. лише наводить зміст норм Основного Закону України. Однак, як неодноразово вказував Конституційний Суд України, наведення лише змісту положень законів та цитування деяких приписів Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України без наведення аргументів щодо невідповідності Основному Закону України оспорюваних положень не є обґрунтуванням їх неконституційності (ухвали від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону, тому конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що свідчить про її неприйнятність.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каручка Вадима Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

